

KRINGKASTINGS-
ORKESTRETJANUAR
FEBRUAR
MARS

UNIVERSITETETS AULA
TORSDAG 26. JANUAR
Miguel Harth-Bedoya, dir.
David Coucheron, fiolin
Efe Baltacıgil, cello
Jean Sibelius: Symfoni nr. 5
Johan Selmer: Karneval i Flandern
Johannes Brahms:
Konsert for fiolin, cello og orkester

NRK STORE STUDIO
ONSDAG 1. FEBRUAR
KORK kammer
Stine Rem Aarønes, fiolin
Tina Margareta Nilssen, piano
Emery Cardas, cello m.fl.
L. v. Beethoven: Fiolinsonate nr. 7 i
D. Sjostakovitsj: Pianotrio nr. 1
Felix Mendelssohn: Strykeoktett

NRK STORE STUDIO
FREDAG 17. FEBRUAR
Eugene Tzigane, dirigent
Wu Wei, sheng
Jaakko Kuusisto: Leika
Jukka Tiensuu: Teoton, konsert for
sheng og orkester
Jean Sibelius: Symfoni nr. 2

NRK STORE STUDIO
ONSDAG 1. MARS
KORK kammer
Dette Alpheis med venner
Gustav Mahler/Arr: Klaus Simon:
Symfoni nr. 4
Aphex Twin for kammerensemble

UNIVERSITETETS AULA
TORSDAG 9. MARS
Miguel Harth-Bedoya, dirigent
Christian Ihle Hadland, piano
Johannes Brahms:
Pianokonsert nr. 2
Robert Schumann:
Symfoni nr. 3, "Rhin"

Billetter på: kork.ticketco.no

NRK
KRINGKASTINGS-
ORKESTRET

Egil Baumann er musikkviter og skriver om klassisk musikk
i Musikkmagasinet hver fjerde uke

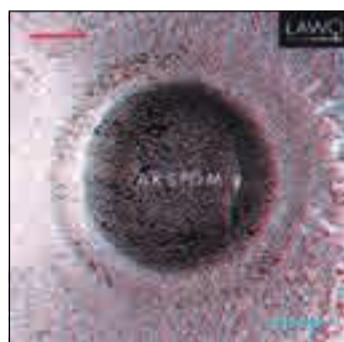
BAUMANN-
VARIASJONER

Imot uttrykkshungeren?

GODE FRAMFØRINGER:
Fra ensemblet Aksiom.
FOTO: JØRN PEDERSEN

NY MUSIKK

Aksiom

«Aksiom»
Johan Svensson: «Shiver»
Lisa Streich: «Papirosn»
Øyvind Mæland: «Étude
Ralentissante»
Martin Rane Bauck: «Misan-
tropi IIIb»
Lawo/Musikkoperatørene

Ved en tilfeldighet kom jeg til å lytte til Aksioms debutplate etter å ha hørt på Eyvind Alnæs' klaverkonsert og første symfoni (omtalt i Musikkmagasinet 9. januar.) Satt opp imot Alnæs' høyromantiske musikk, var det en lettelse, ja, nærmest frigjørende å nærme seg dette ensemblet for ny musikk, dannet i 2010. For i motsetning til Alnæs, som pøser på med musikalsk inderlighet, så er det snarere det motsatte som skjer i komposisjonene til Svensson, Streich, Mæland og Bauck. Her pøses det ikke på med noe som helst.

For dette er verker som framstår som nølende, med en viss usikkerhet i uttrykket. Jeg mener ikke at komponistene framstår som usikre, ei heller utøverne. Poenget er vel at det jeg oppfatter som usikkerhet, eller nøling, er intendert. Musikken er rett og slett skjør. Eller, det er musikk som hele tiden er søkende, på jakt etter et uttrykk; eller motsagt sagt: Musikk som vegrer seg for å bli noe annet enn en stadig begynnelse. Det er de lang-

somme tempiene som utfolder seg i en slags sleivete, musikalsk diskurs.

Alle de fire komposisjonene har likevel øyeblikkspartier der musikken slår ut i en heftighet, der sløret på en måte trekkes til side for å vise fram noe annet. Hva dette andre er, vites ikke, men det er en slags vilje til uttrykk som for en stakket stund slynges ut, før musikken igjen faller tilbake i en gjengs, pustende lavmæltet. Tar Aksiom rett og slett avstand fra det uttrykkshungrige i vår klassisk-modernistiske tradisjon? Eller er jeg helt på bærtur i min søken etter det ultimate ekspressive verket, som i Schönbergs «Erwartung», der det indre mennesket slippes fri gjennom en rabiat kvinne-stemme?

Men er det ikke nettopp dette fraværet av det ekspressive, den uttrykksvegringen som gjør disse tidvis lavmælte komposisjonene på «Aksiom» sterke? Skjønt lavmælt? I Mælands «Étude Ralentissante», oversatt i tekstheftet til saknende etyde, etablerer Stine Janvin Motlands stemme nettopp et uttrykk. Et uttrykk som folder seg ut gjennom både den kultiverte stemmen og den mer intendert uskolerte. Her anes partier der det er noe mer på spill enn det å framføre musikk.

Her nærmer vi oss det som ofte gjør musikk gripende: Noe som overskrider det rent musikalske. Et klanglig nærvær der vi for en stakket stund hører noe mer enn bare toner som folder seg ut i tid.

Eller ta Svenssons «Shiver». En virkelig skjelvende og skummel komposisjon. Et

slags redselskabinett av tonekonstellasjoner, en musikalsk grøsser som sniker seg inn i underbevisstheden og blir liggende der, selvsagt uten at du vet det. Og det er vel ikke bare jeg som våkner opp midt på natta etter å ha lyttet til «Shiver» og skrikende roper etter min psykolog?

Og det nettopp fordi komposisjonen tilsynelatende er uten form, men like fullt strengt utformet. Som om det er et klassisk stykke musikk på ville veier, det vil si i total oppløsning, der likevel fragmentene slår ut som tydelige.

En komposisjon som står i en viss motsetning til «Papirosn» av Streich. En tittel som så vidt jeg skjønner,

Er det ikke nettopp uttrykksvegringen som gjør disse tidvis lavmælte komposisjonene sterke?

henspiller på en sang om en foreldreløs gutt som selger sigaretter for å overleve. Et stykke som tidvis er denne utgivelsens mest stillhetssøkende og i sitt uttrykk vinner på det. Eller ta Baucks «Misanthrop IIIb» med noen repeterende figurer helt på kanten av uttrykkets rand. Fascinerende det også.

Et aksiom er «en selvinnyende påstand som ikke krever bevis» siteres det i tekstheftet. Nå har likevel Aksiom gjennom denne utgivelsen bevist sin berettigelse for en slags felles poetikk; en poetikk som søker det uttrykksløse og som samtidig viser at dette er umulig. Det visste vi kanskje fra før. Men fascinasjonen ved disse komposisjonene og de gode framføringene, ligger nettopp i det.

musikk@klassekampen.no

Kilden i Kristi

Sty

- Det går til helvete, sier Eir Inderhaug, rett før premieren på «Jeg ER Lucia». Så ler hun godt, og sier:
- Det blir helt unikt.

INTERVJU

Av Arvid Skancke-Knutsen

- Jeg er egentlig ikke flink til å selge meg selv. Jeg har en jævel på ryggen, som alltid forteller meg at jeg ikke er kunstner. Så når jeg sier at dette blir bra, så blir det jævla bra. Folk griner og ler på prøvene.

Sopran Eir Inderhaug har vært *artist in residence* på Kilden i Kristiansand i to år nå. Nå tar hun farvel med sin egen forestilling, der hun selv har skrevet historien. Den handler om en operasangerinne, som ikke står så langt unna henne selv i livet.

- Vi spiller i et kjempeintimt lokale, som bare tar 60 stykker. Det er et nesten klaustrofobisk rom, men det funker. Jeg synger om livet og tilværelsen. Det skal gå bra. Det er tross alt ikke den virkelige verden. Det er ikke som jeg kan ta livet av noen.

Eir Inderhaug ler igjen, men vet også noe om fordringene som kunsten og drømmene kan bringe med seg. Hun forteller om en venn og kollega som tok livet av seg. Han hoppet fra hotellrommet.

- Det er sånt som kan skje med et menneske, hvis livet plutselig føles tomt. Hvis du ikke lenger tror på kunsten. Hvis jævelen på ryggen får overtaket.

Definerende «Lucia»

Hun har med seg en jævel på scenen også, i form av skuespilleren Even Rasmussen. Det er han som forteller rollefiguren hennes at hun ikke er noe tess. At talentet ikke strekker til. At det hele bare er en illusjon.

- Når livet blir for brutalt, er kanskje illusjonen å foretrekke.

Som er akkurat det som skjer med Lucia. Når virkeligheten ikke lenger er til å bære, rømmer hun inn i illusjonen og galskapen. Lucia er hovedpersonen i Gaetano Donizettis «Lucia di Lammermoor» fra 1835, som inneholder et av de store numrene som Inderhaug nå har vevd inn i sin egen forestilling.

- «Lucia» var min første sto-